

LASTE LEHT

Kui vana pean ma olema?

„Kui vana pean ma olema, armas ema, enne kui ma ka Jumala lapseks saada võin?“ küsis keegi väike tütarlaps.

Tark ema vastas: „Kui vana pead sa olema, mu kallike, enne kui sa mind armastada võid?“

„Ma olen sind ikka armastanud, armastan sind praegu ja armastan sind ikka edasi!“ vastas väikene. „Aga sa ei ütle ju mulle mitte, kui vana pean ma olema, et ma ka Jeesust võiksin armastada ja tema lapseks saada?“ —

Ema vastas teise küsimusega:

„Kui vana pead sa olema, enne kui ennast minu omaks võid anda!“

„Seda olen ma ikka ja alati teinud!“ vastas laps. „Aga vasta mulle ometi mu küsimuse peale!“

Edasi küsis ema: „Kui vana pead sa olema, enne kui sa teha võid, mis ma käsin!“

Laps sai nüüd aru, mis ema ütelda tahtis ja hüüdis: „Seda võin ma juba praegu teha, ilma et ma vanemaks tarvitsen saada!“

Selle peale kostis ema: „Niisama võid sa ka praegu kohe Jeesust armastada ja tema lapseks saada, ilma et sa oodata tarvitseksid, et vanemaks saad. Kõik, mis sul teha tuleb, on ainult see: anna ennast täiesti Jeesuse hooleks, usu tema sisse ja armasta teda südamest; tema juures ei ole muutmist ega vahetamise varju, sest ta ise hüüab: „Laske lapsukesed minu juure tulla ja ärge keelake neid mitte, sest niisuguste päralt on taevariik!“ „Kas sa veel ei oska Jeesust armastada?“

„Küll oskan!“ vastas laps.

Tulge siis kõik lapsed Jeesuse juure ja armastage teda puhta lapseliku armastusega, siis olete õnnelikud siin elus ja veel õnnelikumad ülal taevariigis.

Ei ole ühtegi vahet.

Ühel ilusal juulikuu päeval astus ema kambrisse, kus mängisid tema neli last, Robert, Artur, Maria ja Anni. Ema pani suure kausitäie ilusaid küpseid maasikaid lauale ja ütles lastele: „Keegi ei tohi siit ühte ivakest võtta; kui sõnakuulelikud olete, saate nad õhtusöögiks kätte!“

Lapsed mängisid edasi, kusjuures nad õhtusööki ligemale soovisid. Ema istus mängijate laste juures. Korruga kutsuti teda teise tuppä kuhu tuli keegi külaline. Ära minnes manitses ema veel kord lapsi maasikaid mitte puutada. Kõik lubasid. Aga mõned minutid peale seda ütles Robert: „Kuule Maria, kas need maasikad ei näe mitte ilusad välja? Vaata seda suurt maasikast?“ — Nende sõnadega keerab ta taldreku ümber ja vaata — üks maasikas kukkus lauale. Maria pani marja kohe jälle kaussi — aga Artur ütles: „Aga Maria, nüüd oled sa neid puudutanud, aga mamma keelas kangesti ära, neisse puutada!“

Ma ei tahtnud ka seda mitte teha, aga see on Roberti süü, ta saatis mind nii kaugele, nüüd võin ma selle ka ära süüa!“ ja maasikas oligi suus. — Selle peale hüüab Artur: „Nüüd võtan mina ka ühe!“ ruttu võtab ta aga kaks. Anni võtab 5 — aga Robert koguni 10 tükki. „Mamma tuleb, ja ma ütlen temale, et sa nii palju oled võtnud!“ hüüab Maria. Laste kisa peale tuli ema ja küsis: „Kes teist maasikaid võttis?“ Maria aga seletab: „Robert võttis 10 — Artur 2 ja Anni 5 tükki.“ „Aga kas sina ei ole sugugi võtnud!“ — „Ma võtsin ainult ühe!“ — „Siis ei ole sa sugugi parem kui teised! Teie olete kõik üle keelu teinud!“ — Kas ei ole sel emal täieline õigus, kui ta pärast isale ütles: „Ei ole ühtegi vahet, nad on kõik ühesugused vargad ja sõnakuulmatud.“

Mõni laps on kõigest 10-nest käsust üle astunud nagu Robert, mõningad ainult ühest nagu Maria, aga eks kõik ole käsust üleastujad? Hoiä ennast, armas laps, ja ole sõnakuulelik.

Tähtis küsimus.

Keegi uskumatu lausus kord: „Olen seitsekümmend aastat vana ja pole veel kunagi juhtunud nägema säärast kohta, mida nimetatakse põrguks, kuigi kõneldakse sellest nii palju.“ Tema väike pojapoeg, kõigest seitsmeaastane, oli seda kõnet jälginud hoolega. Ta küsib siis vanaisalt tõsiselt: „Kas oled sa siis ka kunagi ära surnud?“

Lapsi viiest maailma jaost.

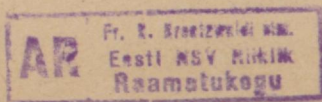
Pühapäevakool.

Sel ajal, kui Jeesus veel maa peal elas, toodi ikka Tema juure lapsi, keda Ta siis õnnistas. Sellest teame, et Jeesus eriti lapsi armastab. Aga oli ka niisuguseid inimesi, kes ei sallinud, et lapsi Jeesuse juure toodi. Siis ütles Jeesus: „Laske lapsukesed minu juure tulla ja ärge keelake neid mitte, sest nende päralt on taevariik.“

Tuhanded pühapäevakooli onud ja tädid on enestele ülesandeks teinud lapsi juhatada Jeesuse juure. Ja see töö pole mitte tühine olnud. Praegu on maailmas 34 miljonit (34.000.000) pühapäevakoolilast. Nende hulgas on valgeid, pruune ja musti, kõigist viiest maailma jaost. Kui need lapsed panna nii elama, kui meie praegu Eestis elame, siis saaks neist 31 Eesti riigi täit. Kui need lapsed kõik koos oleksid ja kõik korruga lauaksid, küll see võiks olla ilus kuulda. Kui nemad kõik nutaksid, küll oleks see siis südantlõhestav. Kui aga nemad kõik korraga Jumalat paluksid, tõesti, see oleks vägev palve, millele Jumal kohe vastaks.

Oh kui tore oleks veel see, kui need lapsed igäiks kutuksid ühe lapse pühapäevakooli. Siis oleks maailmas 68 miljonit pühapäevakoolilast. Saabub kord auline päev, kus miljonid lapsed ja vanad on Jumala aujärje ees igaveses õndsuses ning aus. Armas laps püüa elada nii, et ka sina võiksid kord saada taevasse, armsa Jeesuse juurde.

Onu Oskar.

21236

Eksinud poiss.

Vanal ajal käisid inimesed iga aasta Jeruusalemmas Jumalat kummardamas. Nii läks ka Natsareti linnast sinna üks perekond ja neil oli kaasas ka üks 12 a. poeg, kes vististi esimest korda Jeruusalemmas oli. Muidugi oli see väga kena linn, aga poissi huvitas enam püha tempel mis sinna linn oli ehitatud. Kui nüüd nende aeg jõudis kätte, et pidid hakkama koju tagasi minema, siis märkasid isa ja ema, et poega ei ole nendega ühes. Teekäijaid oli väga palju ja isa-ema mõtlesid, et poeg on teekäijate hulgas. Nii nad otsisid terve päev, isegi sugulaste ja tuttavate juurest, aga ei leidnud teda. Ja kui nad teda ei leidnud teelt, siis läksid nad tagasi Jeruusalemma ja otsisid oma poega sealt. Alles kolme päeva pärast, kui nad palju vaeva olid näinud, suure mure ja hoolega olid otsinud, leidsid nad teda pühas kijas õpetajate seas kuuluvat ja neilt küsivat. See oli tark poiss, kõik, kes teda kuulsid, imestasid tema mõistust. Ja kui nemad poissi seal nägid, ehmatasid nemad väga ära, ja ema ütles temale: „Poeg, miks sa meile nõnda oled teinud? vaata, sinu isa ja mina oleme sind õieti vaevaga otsinud!“

Aga ma tean, kallid lapsed, et selle poisi vanemad olid siiski rõõmsad, et nad oma poja pühast kojast leidsid. Nõnda on ka teie vanemad kui nad teid leiavad pühapäevakoolist, siis on nemad rõõmsad selle üle. Aga, kes oli see kadunud poiss?

Onu Villu.

□□□□

Tänu põhjus.

Keegi kirjanik jutustas, kuidas olles veel laps ta kord viibis kellegi väga elatanud naise juures. See palus, et poiss loeks seinale riputatud teksti: „Sina, Jumal, näed mind.“ Sellepeale lausus emake: „Kui vananed, inimesed seletavad sulle, et Jumal alatasa jälgib sind selleks, et tabada sind kurjalt teolt ja anda siis karistust. Mina ei soovi, et sa peaksid seda mõistma nii; tahan, et võtaksid selle teksti endaga ühes, ja peaksid meeles, et Jumal armastab sind nii väga, et Ta selle tõttu ei suuda oma silmi sinu pealt ärapöörda.“

□□□□